

„A já si myslel, že jsi jedno z mých dětí,“ promluvil Lester a založil si ruce na prsou. „Moje děti mají být ti *nejlepší* doktoři.“

„K čemu jsi,“ spustila Meg ostřejším hlasem než předtím, „když nedokážeš uzdravit ani svého přítele?“

Ne, pomyslel si Will. Tohle není správně. Bylo nějaké proroctví... jeho mozek se pokoušel vzpomenout. Měl... měl něco opustit? Ale jeho společníci na něj všichni hleděli a čekali, že udělá svou práci.

Horečně zalovil v kapsách. Kde má zásoby tyčinek KitKat?

Převrátil kapsy naruby.

Byly prázdné.

Znovu shlédl na Nika, který teď vypadal ještě bledší než obvykle.

„Nico, prober se,“ zaprosil Will. „Musíš se dát do pořádku.“

„Musí?“ posmívala se Rachel a zrzavé vlasy jí padaly do tváře. „No tak, Wille Solacei. Uzdrav ho.“

„Uzdrav ho!“ nařídil mu Lester a byl to rozkaz boha, ne sedmnáctiletého kluka.

Will začal zpívat. Zpíval řecky, hladil Nika po čele, moc a moc doufal, že se příteli vrátí barva do tváří.

„V tomhle máš být přece *dobrý*,“ zabručela Meg.

Willovy ruce začínaly zářit, nejprve tlumeně, pak jasněji, až jeho tělo osvětlilo celý proud. Přitiskl prsty Nikovi na obličej, po tvářích se mu valily slzy, ale Nico nereagoval. Spíš naopak, z celého těla se mu ztrácela barva, vypadal jako vystřižený z nějakého starého televizního pořadu.

„Já to dokážu!“ vzlykal Will. „Já tě zachráním!“

Nico otevřel oči, ale byly mléčně bílé.

„Ne.“ Chladně se usmál. „Nedokážeš.“

Chytil Willa za zápěstí a ten vyjekl. Jeho světlo začínalo slábnout,

vtékalo do Nikova těla. Nikovi se vrátila barva, posadil se a srazil Willa na zem. Ostatní to souhlasně sledovali.

„Konečně jsi k něčemu dobrý,“ poznamenal Lester. „Je z tebe výborná náhradní baterie.“

Will nebyl schopen dýchat, život z něj odtékal, barva se ztrácela, až měl prsty popelavě šedé.

Snažil se vykřiknout, prosit Nika, ale nevydal ze sebe ani hlásku...

Pak Nico uvolnil sevření a Will se zhroutil do tmy.

Jak tak Nico padal, cítil, že na něj něco dole ve tmě číhá, stejně jako dokázal vycítit mrtvé skrývající se pod zemí. Tentokrát ale nečekal, až přistane v dalším snu, máchl sebou, popadl přítomnost oběma rukama a odměnil ho vylekaný pronikavý výkřik.

Snový svět se rozsypal.

Nico otevřel oči a zjistil, že svírá Epialův krk. Byl *volný*.

Epiales sebou házel, dva z jeho výrůstků mrštily s Nikem na zem. Ten se překulil, vyhnul se dalším, které se ho snažily chňapnout. Nahmatal rukojeť meče, vytasil ho a namířil planoucí hrot na Epiala.

Démon zaduněl: „Proč to děláš tak *těžké*? Kdo by *nechtěl* celou dobu jenom spát?“

„Udělal jsi chybu, když sis myslel, že mě ovládneš v mém domově,“ odfrkl si Nico.

A zabodl meč do země.

Všude kolem povstali ze země mrtví – z kostí visely cáry masa a shnilého oblečení, v prázdných očních důlcích polámaných lebek svítilo tlumené světlo, kostnaté prsty svíraly rezavé meče. Ale nebyli tu jenom lidé. Nacházeli se koneckonců v podsvětí. Na Epiala vrčela tlupa vlčích kostlivců. Dračí stvoření velké jako auto máchlo článkovaným ocasem a zacvakalo dlouhými čelistmi.

„Můžu si jich povolat, kolik budu chtít,“ řekl Nico. „Tohle nepůjde tak, jak by sis přál.“

Epiales se *zasmál* pištivým radostným smíchem. „Nico, ty neuvažuješ správně.“ Máchl pravou rukou. Všechny kostry se v okamžiku svezly k zemi a tvrdě usnuly.

„Jsem démon nočních můr, hlupáku,“ ušklíbl se Epiales. „A mrtví můžou snít stejně jako každý jiný.“

Zvedl *obě* ruce a zem pod Nikovýmá nohama popraskala. Škrábal se dozadu, ze země se drali na povrch další mrtví – lidé, zvířata, nestvůry. Ale tyhle nepřivolal Nico a nebyly to kostry. Tito tvorové poblíkávali a táhli se po zemi, jako by tu byli, a zároveň nebyli.

„Jak tě vůbec mohlo napadnout, že mě vyděšíš nebo mi ublížíš?“ pokračoval Epiales. „Já přináším temnotu do mysli druhých. Můžu přivolat, koho chci – mrtvé, živé, vymyšlené – abych tě mučil!“

Za Nikem se ozval strašný, strašlivý řev, a když se obrátil, uviděl nepředstavitelného tvora.

Mantichoru s tělem lva, ocasem štíra a lidskou tváří.

Ale nebyla to jen tak nějaká mantichora. Tahle měla krátké šedé vlasy, jedno oko modré a druhé hnědé a dravčí tvář doktora Thorna, bývalého zástupce ředitele z akademie Westover. Nico si najednou zase připadal jako bezmocné malé děčko. Couvl, neschopný ovládnout svůj strach.

Epiales se zasmál pusou plnou černých zubů. „Mě neporazíš, Nico di Angelo. Já jsem temnota. Tvá, Willova, *každého*.“

Všechny jeho výrůstky se zvedly do vzduchu a vrhly se na Nika a jeho zvednutý meč.

Will se překulil na břicho, ruce měl teď volné, do nosu ho udeřil pach podsvětí. Málem se mu obrátil žaludek, ale tady, přímo před sebou, uviděl démona Epiala, obklopeného spoustou děsivých tvorů.

Spařil mantichoru a z Nikova vyprávění přesně věděl, kdo to je.

Slyšel Epialovo varování: „Mě neporazíš. Já jsem temnota. Tvá, Willova, *každého*.“

Epialovy hrozné výrůstky se zvedly a...

Will pochopil.

Nico ho tam u řeky Styx samozřejmě neopustil ani z něj nevysál světlo, když se ho Will snažil uzdravit.

Byly to jen noční můry – Epiales si pohrával s jeho nejhoršími strachy, stejně jako to teď dělal s Nikem.

A Will tu nemínil jen tak ležet a nechat *kohokoli*, aby ubližoval jeho přáteli.

Bez rozmyšlení se vyškrábal na nohy a vzdorně zařval. Kůže se mu přitom rozzářila jasněji než kdy předtím. Z hrudi mu vyrazilo světlo a přeseklo temné výrůstky, které se sáply po Nikovi.

V šoku sledoval, jak padají k zemi a poskakují tam.